

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepanec

w sprawie dyscyplinarnej lekarza dentysty D. K.
obwinionego o popełnienie przewinienia zawodowego z art. 8 Kodeksu Etyki Lekarskiej w zw. z art. 53 i 8 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich oraz art. 89 ust. 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej w zw. z art. 66 ust. 4 Kodeksu Etyki Lekarskiej
po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2023 r.
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej
kasacji wniesionej przez obrońcę obwinionego od orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego z dnia 8 września 2021 r., sygn. akt [...], utrzymującego i zmieniającego orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego [...] z dnia 15 stycznia 2021 r., sygn. akt [...]

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć lekarza dentystę D. K. wydatkami postępowania kasacyjnego w kwocie 20,00 zł (dwadzieścia złotych zero groszy).**

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Lekarski [...] orzeczeniem z dnia 15 stycznia 2021 r., sygn. akt [...], uznał lekarza dentystę D.K. winnym tego, że jako lekarz dentysta prowadzący Indywidualną Praktykę Lekarską w G. w okresie co najmniej od 18 grudnia 2018 r. do dnia postawienia zarzutu, narusza zakaz oznaczania praktyki lekarskiej określeniem Klinika przez to, że zamieszcza na stronie internetowej praktyki lekarskiej pod adresem [http://\[...\]](http://[...]) oznaczenie praktyki jako K. Sąd I instancji czyn ten zakwalifikował jako naruszenie art. 8 ustawy o izbach lekarskich (dalej: i.l.) oraz art. 89 ust. 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (dalej:

d.l.) w zw. z art. 66 ust. 4 Kodeksu Etyki Lekarskiej (dalej: KEL) i za ten czyn, na podstawie art. 83 ust. 1 i.l. wymierzył obwinionemu karę upomnienia.

Ponadto Sąd dyscyplinarny I instancji uznał obwinionego winnym tego, że jako lekarz dentysta prowadzący Indywidualną Praktykę Lekarską w G., w okresie co najmniej od 17 grudnia 2018 r. do dnia postawienia zarzutu, narusza ustanowiony przez samorząd zawodowy lekarzy i lekarzy dentystów zakaz reklamowania udzielanych jako praktyka lekarska świadczeń zdrowotnych, bowiem zamieszcza na stronie internetowej [www.\[...\]](#) informacje zachęcające i nakłaniające do skorzystania ze świadczeń zdrowotnych praktyki, przez oferowanie niskich cen za konkretne świadczenia zdrowotne, które zawierają cechy reklamy, i czyn ten Sąd dyscyplinarny I instancji zakwalifikował z art. 8 i.l. oraz art. 14 ust. 1 d.l. w zw. z § 5 ust. 1 pkt 1 uchwały Naczelnej Rady Lekarskiej z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad podawania do publicznej wiadomości informacji o udzielaniu przez lekarzy i lekarzy dentystów świadczeń zdrowotnych.

Na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 i.l. za to przewinienie wymierzył obwinionemu karę pieniężną w wysokości półtora przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, na rzecz P. w G., ul. [...]. Kosztami postępowania obciążył obwinionego (orzeczenie - k. 20-20v).

Odwołaniem z dnia 15 marca 2021 r. obrońca obwinionego zaskarżył orzeczenie Sądu dyscyplinarnego I instancji, w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

Naruszenie przepisów prawa materialnego:

1. art. 89 ust. 6 i.l. w zw. z art. 66 ust. 4 KEL poprzez ich błędne zastosowanie, podczas gdy przepisy te nie znajdują zastosowania w przedmiotowej sprawie;
2. art. 14 ust. 1 d.l. w zw. z § 5 ust. 1 pkt 1 Uchwały Naczelnej Rady Lekarskiej w sprawie szczegółowych zasad podawania do publicznej wiadomości informacji o udzieleniu przez lekarzy i lekarzy dentystów świadczeń zdrowotnych poprzez ich błędne zastosowanie, podczas gdy obwiniony nie naruszył zakazu reklamowania udzielanych jako praktyka świadczeń zdrowotnych;

3. art. 14 ust. 1 d.l. w zw. z § 5 ust. 1 pkt 1 Uchwały Naczelnej Rady Lekarskiej w sprawie szczegółowych zasad podawania do publicznej wiadomości informacji o udzieleniu przez lekarzy i lekarzy dentystów świadczeń zdrowotnych poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do przyjęcia, że podawanie do publicznej wiadomości cen za oferowane świadczenia stanowi naruszenie zakazu reklamy oraz zupełne pominięcie ich sprzeczności z prawem unijnym, w szczególności art. 49 i 56 TFUE oraz dyrektywami 2005/29 i 2000/31;
4. naruszenie art. 20 Konstytucji RP poprzez jego błędne niezastosowanie, polegające na przyjęciu, że ceny obwinionego były nieadekwatne do cen na rynku stomatologicznym, a tym samym wymierzone w konkurencję, podczas gdy ceny oferowane przez obwinionego oscylowały w granicach przewidzianych dla usług oferowanych na rynku stomatologicznym;
5. art. 8 i.l. poprzez jego błędne zastosowanie, a właściwie niewskazanie konkretnej podstawy prawnej ani niesprecyzowanie, na czym miałoby polegać jego naruszenie;
6. art. 83 ust. 1 pkt 1 i.l. poprzez jego błędne zastosowanie, podczas gdy orzeczenie nawet najłagodniejszej kary w niniejszej sprawie, z uwagi na jej okoliczności, nie jest właściwe;
7. art. 83 ust. 1 pkt 3 i.l. poprzez jego błędne zastosowanie ze względu na fakt, że obwiniony nie jest winny zarzucanego mu czynu, wobec czego nie powinien zostać ukarany, ponadto orzeczona kara pieniężna w wysokości 1,5 przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw jest rażąco wygórowana;
8. art. 32 Konstytucji RP i art. 2 ustawy Prawo przedsiębiorców poprzez ich błędne niezastosowanie polegające na nierespektowaniu zasady równości wobec prawa, w tym równości przedsiębiorców oraz zasady niedyskryminacji i traktowaniu obwinionego w sposób odmienny od innych lekarzy dentystów prowadzących praktykę;
9. art. 10 ust. 1 i art. 10 ust. 2 ustawy Prawo Przedsiębiorców poprzez ich błędne niezastosowanie i niekierowanie się przez OSL [...] zasadą

domniemania uczciwości przedsiębiorcy, jak również rozstrzygania wątpliwości powstałych na gruncie sprawy na korzyść oskarżonego;

10. art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 112 i.l. poprzez jego niezastosowanie i wymierzenie kary pieniężnej bez zbadania aktualnej sytuacji finansowej obwinionego, w tym ze szczególnym uwzględnieniem spadku jego obrotów oraz podwyższeniem kosztów działalności w związku z pandemią Covid-19;

Naruszenie przepisów prawa procesowego, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 112 oraz art. 61 ust. 3 i art. 59 i.l. polegającego na dowolnej, a nie swobodnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez niewskazanie, w jaki sposób Okręgowy Sąd Lekarski [...] ocenił dowody, nieuwzględnienie przesłuchania obwinionego i ocenę informacji dotyczących obwinionego, znajdujących się na portalu g. jako reklamę;
2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 112 oraz art. 61 ust. 3 i.l. polegającego na niepełnym zgromadzeniu materiału dowodowego z pominięciem dowodów na okoliczność wysokości cen rynkowych za usługi obwinionego;
3. art. 89 ust. 3 pkt 1 i.l., polegający na braku wskazania, w jakim stopniu Okręgowy Sąd Lekarski przypisuje moc dowodową poszczególnym dowodom czy też wskazania, z jakich przyczyn uznaje je za wiarygodne bądź odmawia im wiarygodności;
4. art. 41 k.p.k. w zw. z art. 112 pkt 1 i.l. z tego względu, że w rozprawie z dnia 19 stycznia 2021 r. brał udział członek komisji orzekającej, którego bezstronność w danej sprawie jest co najmniej wątpliwa, ponieważ ze względu na niedosłuch i brak aparatu słuchowego w tym dniu nie wiedział, co dzieje się na rozprawie, a mimo to nie został wyłączony ze składu, rozprawa nie została odroczone ani nawet nie zarządzono przerwy, a rozprawa normalnie się odbyła.

Błędy w poczynionych ustaleniach faktycznych, polegających na przyjęciu, że:

1. ceny ustalone przez obwinionego były nieadekwatne do średnich cen obowiązujących na rynku stomatologicznym i były wymierzone w

konkurencję, czego nie można przyjąć za prawdziwe, ponieważ ceny oferowane przez obwinionego oscylowały wokół cen, które faktycznie są oferowane na rynku stomatologicznym i nie stanowią odchylenia od normy, nadto nie mają one znaczenia dla przedmiotowej sprawy;

2. obwiniony reklamował udzielane jako praktyka lekarska świadczenia zdrowotne na portalu g., zamieszczając na nim informacje nakłaniające do skorzystania z jego usług i oferując niskie ceny, podczas gdy to nie obwiniony zamieszczał informacje na portalu [...], a jedynie przekazywał informacje o praktyce osobie, która zamieszczała informacje na portalu, poza tym całkowicie pominęło kwestię, że obwiniony nie miał wpływu na treść zamieszczanego ogłoszenia na portalu, jak również fakt, że informacje w nim zawarte nie zawierały znamion reklamy;
3. oferta obwinionego zawierała informacje o jakości preparatów podczas zabiegów medycyny estetycznej („unikalna formuła zawierająca kwas hialuronowy ... przywraca młody wygląd skóry” oraz S. - trzy zabiegi w cenie 2100 zł, 4 zabieg otrzymasz w prezencie...”), gdy treści te odnoszą się do zabiegów medycyny estetycznej, a D. K. takich zabiegów nie wykonywał, gdyż jest lekarzem dentystą i nie posiadał w swojej ofercie zabiegów medycyny estetycznej;
4. ceny oferowane przez obwinionego odbiegają od cen rynkowych.

Podnosząc te zarzuty odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie co do istoty sprawy i uniewinnienie obwinionego lekarza dentysty D. K. od zarzucanych mu czynów. W przypadku nieuwzględnienia powyższego żądania, z ostrożności procesowej wniósł o zmianę kary określonej w pkt IV orzeczenia z dnia 15 stycznia 2021 r. na karę upomnienia, ewentualnie karę nagany, przyznanie obwinionemu zwrotu kosztów ustanowienia jednego obrońcy oraz dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów załączonych do odwołania na fakty wskazane w jego treści.

Jako wnioski ewentualne wskazał: uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Lekarskiemu [...]; przyznanie obwinionemu zwrotu kosztów ustanowienia jednego

obrońcy; dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów załączonych do odwołania na fakty wskazane w jego treści (odwołanie - k. 24-28).

Naczelny Sąd Lekarski orzeczeniem z dnia 8 września 2021 r., sygn. akt [...], zmienił zaskarżone orzeczenie w zakresie zarzucanego obwinionemu w punkcie pierwszym czynu, uznając obwinionego winnym tego, że jako lekarz dentysta prowadzący Indywidualną Praktykę Lekarską w G. w okresie co najmniej od dnia 18 grudnia 2018 r. do dnia 17 września 2019 r., naruszył zakaz oznaczania praktyki lekarskiej określeniem Klinika przez to, że godził się na zamieszczanie na stronie internetowej praktyki lekarskiej pod adresem [http://\[...\]](http://[...]) oznaczenie praktyki jako K., czym naruszył: art. 53 i 8 i.l. oraz art. 89 ust. 6 d.l. w zw. z art. 66 ust. 4 KEL.

Natomiast w zakresie opisu zarzucanego obwinionemu w punkcie drugim czynu zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uznał obwinionego winnym tego, że jako lekarz dentysta prowadzący Indywidualną Praktykę Lekarską w G. w okresie co najmniej od dnia 17 grudnia 2018 r. do dnia 17 września 2019 r., naruszył ustanowiony przez samorząd zawodowy lekarzy i lekarzy dentystów zakaz reklamowania udzielanych jako praktyka lekarska świadczeń zdrowotnych bowiem godził się na zamieszczanie przez pracownika G. na stronie internetowej [www.\[...\]](http://www.[...]) informacji zachęcających i nakłaniających do skorzystania ze świadczeń zdrowotnych praktyki przez oferowanie niskich cen za konkretne świadczenia zdrowotne, które zawierają cechy reklamy, czym naruszył: art. 53 i 8 i.l. oraz art. 14 ust. 1 d.l. w zw. z § 5 ust. 1 pkt 1 uchwały Naczelnej Rady Lekarskiej z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad podawania do publicznej wiadomości informacji o udzielaniu przez lekarzy i lekarzy dentystów świadczeń zdrowotnych.

W pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie Sądu dyscyplinarnego I instancji, dookreślając, iż wymierzona obwinionemu kara pieniężna w wysokości 1,5-krotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku ogłoszonego przez Prezesa GUS w dniu 17 grudnia 2020 r. obowiązującego w chwili wydania orzeczenia w pierwszej instancji wynosiła 8.225,89 zł.

Od orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego kasację wniósł obrońca obwinionego, zaskarżając je w całości i zarzucając:

1. rażące naruszenie art. 42 ust. 1 i 3 Konstytucji RP, które polegało na błędnym niezastosowaniu przez Sąd zasady domniemania niewinności i nierozważeniu całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co pozwala przyjąć, że wina oskarżonego została przesądzona już na etapie postępowania przed Sądem I instancji, a co potwierdza także fakt, że Sądowi II instancji nie przeszkadzał w składzie sędzia niezdolny do świadomego w trakcie rozprawy pełnienia funkcji z uwagi na problem zdrowotny i brak aparatu słuchowego, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia;
2. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającego na wydaniu orzeczenia w składzie, w którym jeden z członków składu był niezdolny do orzekania, bowiem cierpi na niedosłuch i w dniu rozprawy nie miał założonego aparatu słuchowego i nie wiedział co się dzieje, a mimo to nie został wyłączony ze składu, rozprawa nie została odroczone ani nawet nie zarządzono przerwy, a rozprawa normalnie się odbyła, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia;
3. orzeczenie kary niewspółmiernej wobec zarzucanego obwinionemu przewinienia oraz okoliczności sprawy i naruszenie art. 83 ust. 1 pkt 1 i 3 i.l. przez ich błędne zastosowanie wobec faktu, że obwiniony nie jest winny zarzucanego mu czynu, wobec czego nie powinien zostać ukarany, ponadto orzeczona kara pieniężna w wysokości 1,5-krotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw jest rażąco wygórowana, a poza tym orzeczenie nawet najłagodniejszej kary w niniejszej sprawie, z uwagi na jej okoliczności, nie jest właściwe, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia;
4. rażące naruszenie art. 61 ust. 3 i art. 89 ust. 3 pkt 1 i.l. polegające na ich błędnym niezastosowaniu i nieodniesieniu się wcale do poszczególnych dowodów, np. w postaci opracowania r. pr. M.S., pomimo podniesionego zarzutu w odwołaniu, co świadczy o dowolnej, a nie swobodnej ocenie

całości kształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia;

5. rażące naruszenie art. 14 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej w zw. z § 5 ust. 1 pkt 1 Uchwały Naczelnej Rady Lekarskiej w sprawie szczegółowych zasad podawania do publicznej wiadomości informacji o udzieleniu przez lekarzy i lekarzy dentystów świadczeń zdrowotnych, poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do przyjęcia, że podawanie do publicznej wiadomości cen za oferowane świadczenia stanowi naruszenie zakazu reklamy oraz zupełne pominięcie ich sprzeczności z prawem unijnym, w szczególności art. 49 i 56 TFUE oraz dyrektywami 2005/29 i 2000/31, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty, obrońca obwinionego wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i umorzenie postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania właściwemu sądowi, a także o przyznanie obwinionemu zwrotu kosztów ustanowienia jednego obrońcy (kasacja - k. 4-7v).

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co skutkowało rozpoznaniem jej w trybie art. 535 § 3 k.p.k. w zw. z art. 112 pkt 1 i.l.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że z art. 95 ust. 1 i.l. wynika, iż kasacja przysługuje od prawomocnego orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego, kończącego postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej lekarzy, przy czym zgodnie z art. 96 ust. 1 tej ustawy, kasację można wnieść z powodu uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, a także z powodu rażącej niewspółmierności kary.

Z treści powołanych przepisów wynika zatem, że kasacja może być wniesiona wyłącznie od orzeczenia sądu odwoławczego. Niedopuszczalne jest kwestionowanie w kasacji rozstrzygnięcia wydanego przez sąd I instancji, a więc kierowanie zarzutów do orzeczenia wydanego na tym poziomie oceny odpowiedzialności zawodowej. Nadto, kasacja może być wniesiona z powodu naruszeń prawa lub rażącej niewspółmierności orzeczonej kary. Wykluczone jest

zatem wniesienie kasacji z powodu błędnych ustaleń faktycznych, czy też kwestionowanie tych ustaleń w jakikolwiek inny sposób, także pośredni. Wynika to z faktu, że Sąd Najwyższy jest sądem prawa, co oznacza, że jest związany ustaleniami faktycznymi, jakich dokonano w sprawie, zaś oceny naruszeń prawa dokonuje właśnie przez pryzmat tych ustaleń.

Należy również podkreślić, że kategoria naruszeń prawa, jakie zostały wskazane w art. 96 ust. 1 i.l., w powiązaniu z odpowiednimi regulacjami Kodeksu postępowania karnego wskazuje, że objęte kasacją mogą być naruszenia prawa o charakterze kwalifikowanym, tj. przede wszystkim o randze uchybień stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze. Zestawienie „innego naruszenia prawa” z bezwzględnymi przyczynami odwoławczymi wskazuje nadto, że te naruszenia prawa muszą mieć charakter zbliżony do bezwzględnych przyczyn odwoławczych w tym sensie, że powinny mieć charakter na tyle kardynalny, że istnienie w obrocie prawnym orzeczenia dotkniętego takimi uchybieniami nie może być akceptowane i powinno ono zostać uchylone (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2022 r., sygn. akt II ZK 111/22, Lex nr 3566880).

Uwzględniając powyższe trzeba stwierdzić, że o takiej kategorii uchybień, jakimi miałyby być dotknięte zaskarżone orzeczenie nie może być mowy. Z treści zaskarżonego wyroku Naczelnego Sądu Lekarskiego oraz jego uzasadnienia nie wynika bowiem, by doszło do uchybień podniesionych w kasacji.

Regulacja z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 457 § 3 k.p.k. wskazuje na obowiązek rozważenia przez sąd odwoławczy wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym. Do naruszenia tych przepisów mogłoby dojść jedynie wówczas, gdyby sąd odwoławczy w ogóle nie odniósł się do zarzutów środka odwoławczego, względnie odniósł się w sposób zupełnie pozorny, szablonowy, bez uwzględnienia okoliczności, jakie w sprawie zostały ujawnione, czy też podniesione przez skarżącego.

Taka sytuacja nie ma miejsca w niniejszej sprawie, na co wskazuje treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. W tej części uzasadnienia Naczelny Sąd Lekarski odniósł się do wszystkich zarzutów postawionych orzeczeniu wydanemu w I instancji, co powoduje, że zarzuty z pkt 1 i 4 kasacji są zarzutami oczywiście chybionymi. Należy przede wszystkim dostrzec, że wyszczególniony w pkt 1 kasacji

art. 42 ust. 1 i 3 Konstytucji RP, jako naruszony przepis ma charakter podstawowej normy. Nie jest dopuszczalne podniesienie naruszeń na tak ogólnym poziomie. W sytuacji, kiedy skarżący wywodzi, że naruszono zasadę domniemania niewinności, winien wskazać konkretne regulacje o charakterze procesowym, których naruszenie uchybiło wymienionym dyrektywom, przy czym na etapie postępowania kasacyjnego mogą to być naruszenia sądu odwoławczego. Zarzut sformułowany przez obrońcę obwinionego na tego rodzaju konkretne uchybienia nie wskazuje.

Nie znajduje również uzasadnienia zarzut oparty na braku rozważenia całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z uwagi na fakt zgromadzenia pełnego materiału dowodowego pozwalającego na dokonanie prawidłowej oceny zarzucanych obwinionemu czynów. Odnośnie dopuszczenia dowodu z opracowania r. pr. M.S., wskazać trzeba, że Sąd dyscyplinarny posiada swobodę w zakresie oceny możliwej wartości dowodowej złożonego wniosku, uznając go za niezmierzający bezpośrednio do wyjaśnienia istoty sprawy, co też miało miejsce w niniejszej sprawie. W takiej sytuacji Sąd nie miał obowiązku odnosić się do wskazanego materiału. Nadto okoliczność braku aparatu słuchowego u jednego z sędziów orzekających w sądzie dyscyplinarnym II instancji, nie stanowi okoliczności, z której wynikać miałyby, że sędzia ten nie mógł w pełni świadomie pełnić swojej funkcji. Zarzutowi o takiej treści przeczy sama treść uzasadnienia, w którym klarownie wskazano motywy jakimi kierował się sąd orzekając w sprawie obwinionego. Należy podkreślić, że całość materiału dowodowego nie została przez Sąd należycie rozważona.

Z tego samego względu zarzut obrazy art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz zarzut nieodniesienia się do poszczególnych dowodów, np. w postaci opracowania r. pr. M. S., ocenić należało jako bezzasadne. W treści uzasadnienia sądu dyscyplinarnego II instancji czytamy: *„z opisu zdarzenia przedstawionego przez obrońcę obwinionego wynika, że jeden z członków składu orzekającego zwrócił się do Przewodniczącej składu, by nic do niego nie mówiła. Zwykle członkowie składu orzekającego porozumiewając się między sobą, mówią szeptem. Szeptu słabo słyszący członek składu OSL mógł nie słyszeć. Nie oznacza to jednak, że nie kontrolował on przebiegu rozprawy i że nie słyszał wypowiedzi stron. Ponadto na podstawie samej treści protokołów należy przyjąć, iż wszystkie osoby w składzie*

orzecznictwym Sądu Lekarskiego I instancji brały udział w przeprowadzonych rozprawach, co wskazuje, iż znały one zawartość akt sprawy". Zarzut w tym zakresie uznany został zatem za chybiony. Sąd był należycie obsadzony i prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie.

Przechodząc do zarzutu nieodniesienia się do poszczególnych dowodów, wskazać trzeba, że Sąd posiada swobodę w zakresie oceny możliwej wartości dowodowej złożonego wniosku, uznając go za niezmiernie bezpośrednio do wyjaśnienia istoty sprawy, co też miało miejsce w niniejszej sprawie. Należy przy tym podkreślić, że w tym zakresie skarżący zmierza *de facto* do powielenia w postępowaniu kasacyjnym kontroli odwoławczej. Taki zabieg nie może być uznany za skuteczny, gdyż Sąd Najwyższy nie jest sądem trzeciej instancji. Kontroli kasacyjnej poddawane jest wyłącznie orzeczenia odwoławcze. Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika natomiast, że odpowiedni zarzut podniesiony w odwołaniu był już poddany kontroli instancyjnej.

Przechodząc do zarzutu rażącej niewspółmierności kary, wskazać trzeba, że również ten zarzut był chybiony.

Pojęcie rażącej niewspółmierności kary oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Należy dodać, że przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. Chodzi tu więc o różnicę zasadniczej natury, oczywistą, rzucającą się w oczy i niedającą się zaakceptować nieproporcjonalność kary orzeczonej w stosunku do kary sprawiedliwej, zasłużonej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2006 r., SNO 28/06; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2003 r., SNO 56/03; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2005 r., SNO 6/05; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., SDI 5/12, zob. szerzej: W. Koziół, Problematyka sądowego wymiaru kary w postępowaniu kasacyjnym oraz apelacyjnym przed Sądem Najwyższym, (w:) J. Majewski (red.), Dyrektywy

sądowego wymiaru kary, Warszawa 2014, s. 91). Rażąca niewspółmierność wymierzonej kary zachodzi zatem wówczas, gdy *prima facie* odbiega ona od kary, jaką należałoby wymierzyć, mając na względzie całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych danej sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2019 r., sygn. akt II DSI 71/18, Legalis nr 1883222).

Katalog przewinień dyscyplinarnych ma charakter otwarty. To sąd dyscyplinarny dokonuje wyboru rodzaju wymierzonej kary. Podejmuje on decyzję przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności podmiotowo-przedmiotowych, dyrektyw wymiaru kary, tak aby wymierzona kara była dolegliwością adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Tak w tej materii orzekł sąd dyscyplinarny II instancji.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, mając zwłaszcza na uwadze stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez obwinionego czynów, wskazać trzeba, że kara pieniężna w wysokości 12.338,835 zł. nie jest karą rażąco niewspółmierną. W świetle całokształtu okoliczności sprawy, kara wymierzona obwinionemu przez Sąd dyscyplinarny jest adekwatna, sprawiedliwa, realizuje cele kary, tak w szczególności w znaczeniu ogólnoprewencyjnym, jak i indywidualnym.

Podkreślić należy, że wbrew treści zarzutu, w postępowaniu nie doszło do naruszenia odpowiednich przepisów prawa materialnego – art. 14 ust. 1 d.l. w zw. z § 5 ust. 1 pkt 1 Uchwały Naczelnej Rady Lekarskiej w sprawie szczegółowych zasad podawania do publicznej wiadomości informacji o udzieleniu przez lekarzy i lekarzy dentystów świadczeń zdrowotnych. Skarżący podnosząc tego rodzaju zarzut zmierzał do podważenia ustaleń faktycznych, do czego Sąd Najwyższy nie ma kompetencji i z tej przyczyny zarzut ten nie mógł odnieść skutku.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł jak w punkcie pierwszym postanowienia, o wydatkach postępowania kasacyjnego rozstrzygając w punkcie drugim, na podstawie art. 112 pkt 1 i.l. w zw. z art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tekst jednolity Dz.U. z 2013 r. poz. 663 ze zm.).

[M. T.]

[a!]